

29 S. I ara què?

Ara que ja ha passat la vaga general del 29 de setembre, ha arribat el moment de valorar-la i traure-hi conclusions.

Primer de tot volem agrair la implicació de les persones que van participar en ella, ja que la força dels sindicats és la de les persones que els donen suport. Sense la vostra participació no hauria sigut possible un èxit, **que si bé** no va ser rotund, si **que** va resultar més significatiu **que** en altres administracions o sectors.

En els tres campus el dia va transcórrer amb normalitat, tan sols amb xicotets incidents, com el que li va ocórrer a un piquet format per cinc persones d'aquesta secció sindical en la Nau. El guàrdia de seguretat va intentar impedir-nos l'entrada amb les banderes enlaire i que férem soroll. Per la qual cosa anàrem a parlar amb el vicerector de cultura i així varem poder accedir a les instal·lacions per a informar a les persones que no van exercir el seu dret a la vaga.

També hi va haver un incident més greu en el carrer de Colom en què la policia va carregar contra un grup de persones entre les quals es trobava personal i estudiantes i estudiants de la Universitat. Al voltant d'una vintena d'estudiants de socials van resultar lesionats.

Respecte de la manifestació, els que anàreu ja sabeu que va ser multitudinària. A CGT, que anava al final, li va costar hora i mitja eixir.

No sabem si en els dies posteriors el govern derogarà el decret que aprovà tan injusta reforma laboral. Tampoc sabem si els sindicats majoritaris van a canviar els croms de la reforma i les pensions amb el govern. Ni si la CEOE i l'oposició acceptaran qualsevol millora, per xicoteta que aquesta siga, sobre les condicions laborals dels i de les treballadores.

El que sí sabem, és que aquesta vaga no ha de ser el final, sinó un pas més en la reconquesta dels drets laborals i socials que hem anat perdent en els últims anys, gràcies a una crisi econòmica global i als qui l'han provocada, els quals a pesar de tot, continuen obtenint abundants beneficis a la nostra costa, malgrat ser ells els culpables. També sabem que aquesta lluita no és possible sense la implicació de tots i totes, tant de les persones que treballen en la funció pública com d'aquelles que ho fan en el sector privat; de desocupades i jubilats, joves i majors, de la societat en general, sense distincions, perquè som una immensa majoria els que resultem perjudicats per aquesta reculada en el nostre drets i perquè ens sentim obligats i obligades a deixar un món millor que el ens van deixar.

Per tot això, és necessari continuar eixint al carrer, conscienciar-nos i mobilitzar-nos, i saber que els drets mai ens els han regalat, sinó que els hem hagut de batallar per a aconseguir-los. Encara que només uns pocs tinguen el poder, nosaltres en som més, i tenim en les nostres mans decidir quina vida volem.